

den Gang Meningen, at den ny paatænkte Anstalt skulde sammensmeltes med den bestaaende. Thinget her indtog imidlertid den Stilling, at det vel mente, at det var meget nyttigt at gjøre Alt, hvad man kunde, for at faae de mindre bemidlede Klasser ind under Livsforsikringen, men man fandt, at det helst burde ske ved en Sammensmeltning af den ny Anstalt og den kjøbenhavnske af 1842, fordi Bestyrelsen for denne Anstalt da kunde tage sin Erfaring med sig over i den samlede Anstalt. Ministeriet overveiede denne Sag i nogle Aar og fremkom saa endelig i 1870 med det Lovforslag, hvis Frugt blev Loven af 18de Juni 1870. Man traf da, om jeg saa maa sige, et Kompromis mellem de modstaaende Ansuelser derved, at Regnskab for den gamle Anstalt skulde holdes for sig og Regnskabet i den ny for sig, medens man samtidig holdt paa, at man bedst ramte de ubemidlede Klassers Tarv ved at lade den Erfaring, som den gamle Anstalts Bestyrelse havde indbundet og førte over i den ny Anstalt, komme det samlede Institut til Gode. Naar man nu spørger, i hvilken Grad have de Forsudsætninger, under hvilke Loven i 1870 blev givet, holdt Stik, saa skal jeg for min Part erkjende, at de i flere Henseender have holdt Stik. Anstalten er blevet udmærket bestyret, derom har jeg ikke hørt Tvivl fra nogen Side. — Det er fremdeles sikkert nok, at de Beregninger, som lagdes til Grund for Tassarne efter den Erfaring, man havde fra den gamle Anstalt om Dødelighedsforholdene og med en Rente af 4 pCt. — 2 pCt. halvaarlig — som Grundlag har holdt mere end Stik, idet som Finansministeren allerede har oplyst, og som det forøvrigt ogsaa er oplyst i Motiverne, Overskudet er blevet meget stort, idet nemlig, naar man regner efter den nuggældende Beregning, 4 pCt. og samme Dødelighedsgrad, Overskudet bliver 17,930,000 Kr., hvoraf, saavidt jeg husker, 6½ Million tilhører den gamle Anstalt, med Hensyn til hvilke Ministeren jo har været enig med det andet Thing om, at der ikke kan røres ved, og det lader sig vist heller ikke let gjøre efter Loven af 18de Juni 1870, idet det jo udtrykkeligt der hedder i § 21, at naar der er dannet „en passende Reserverfond for den hele Anstalt efter Opgjørelse for denne, bliver det ved Finansloven eller særlig Lov at bestemme, hvorledes den eventuelle Forsøgelse af et saadant Overskud skal komme Staten til Gode, ligesom det, naar de to nævnte Afdelingers Forpligtelser ganske op- høre, paa samme Maade bestemmes, hvor meget der af deres Overskud kan indbetales i Statskassen, og hvormeget der som Re-

serverfond skal blive ved Anstalten“. Man ser altsaa, at Loven af 1870 allerede har truffet Sikkerhed mod, at Interessenterne skulle komme og gjøre Paastand paa at faae nogen Del af denne Formue. Altsaa af de 17,930,000 eller 18 Mill., som det jo om trent er, efter den nuværende Beregningsmaade, tilhøre ca. 7 Mill. den gamle Anstalt, 1¼ Mill. er opgivet at hidrøre fra Sikkerhedstillægene, 6 Mill. er Rente- og Kursgevinst, saaledes at der bliver ca. 4 Mill. tilbage. Vægger man den nye Beregning til Grund med 3½ pCt. Rente, bliver der naturligtvis et ringere Overskud, men dog paa 15,6 Mill. Altsaa i denne Henseende have de Forventninger med Hensyn til den samlede Anstalts Bestyrelse, som man kunde gaa ud fra, efter den Erfaring, den gamle Bestyrelse havde vundet, fuldt ud holdt Stik, ja mere end holdt Stik med Hensyn til Overskudet. Spørges der derimod, om den anden Forsudsætning ligeledes er gaaet i Opsyldelse, den, at faae de ubemidlede Klasser med, tror jeg ikke, at Noget vil drifte sig til at besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Jeg har ganske vist ikke af de Opgjørelser, som ligge for — maaste det heller ikke er saa let at foretage en saadan Opgjørelse — set nogen Fortegnelse over, til hvilke Klasser i økonomisk Henseende Interessenterne væsentlig høre; men derom turde der dog næppe være nogen Tvivl, at de i hvert Fald ikke tilhøre dem, som man i 1868—70 gjorde Regning paa skulde drages med ind under Forsikringen. Thi ganske vist, det kan ikke bestrides, at Loven af 1870 i mange Henseender viser Smødekommenehed mod de mindre Bemidlede, f. Ex. ved, at de have faaet fri Løgeattest, selv om Forsikringen er nok saa lille. Attesten kunde undertiden koste mere end Præmien i 3 eller 4 Aar; fremdeles ved den lettere Maade, hvorpaa Indbetalingen kan ske, endogsaa indtil en Gang maanedlig, samt ved den lettere Afgang til Indbetaling. Alt dette er sket; men det har sikkert ikke været tilstrækkeligt til at drage de ubemidlede Klasser ind. Jeg er ikke utilbøielig til at antage, at det havde været heldigere, om man i 1870 — men bagefter kan man maaste ogsaa lettere se det — havde ladet Anstalten af 1842 gaa over til en Anstalt væsentlig for Embeds- og Bestillingsmænd og derimod oprettet en Anstalt særlig for de ubemidlede Klasser. Det er meget muligt, at denne Anstalt ikke var bleven videre søgt, men saa havde man haft Erfaring, saa kunde man have haft nogen Mening om, hvad der yderligere kunde gjøres for at drage de ubemidlede Klasser ind i Livsforsikrin-